

dolžno pismo v roke vzame; se vidno prestraši, ter ganjen reče: „Dà, dà, oče Zaušnik, to je res dolžno pismo, ali tukaj stoji, da ste vi 20 goldinarjev od nekega Janeza Strelca v Motnikovcih posodili, katere mu imate v neodločenem času poverniti. O vašej živini ni pa tukaj duha ni sluha. Že same besedi „v nedoločenem času“ dokazujete jasno, da ste imeli opraviti z goljufom, ker v dolžnem pismu se nikoli za plačilo ne stavi „nedoločeni čas.“ Žal mi je, vi ste pošten človek, ali jaz vam pri tej reči kar nič pomagati ne morem.“

„Da bi ga strela . . .“ zavpije Zaušnik, „kdo bi si bil mislil, da Merzel pot ga oblije in dalj časa niti besedice spregovoriti ne more. In priči?”

Priči ste bili tudi čudni imeni, kateri kakor Janeza Strelca, prav nihče ni poznal.

Bilo je tedaj vse le prav prebrisano osnovana goljufija, ki je našega Zaušnika pripravila ob 200 gold. in tako rekoč ob vso njegovo premoženje.

Se vé, da je pozneje sodnija s to dogodbo dosti imela opraviti, toda goljufa vendar ni mogla zaslediti.

Pravi Martin iz Velikovca je res v Velikovci prebival, ali na somnji pri sv. Gregorji že tri leta ni bil. Goljuf je dobro vedel, da Zaušnik Martina osobno ne pozna in je na ta način reveža lahko opeharil.

Nikoli več ni Zaušnik svojih lepih voličev imel. Za Janeza Strelca in podpisane priči ni nobena gosposka zvedeti mogla.

Kerčmar, pri katerem se je dolžno pismo podpisovalo, je prisegel, da niti kupca niti podpisanih prič ne pozná, pa da tudi sploh ni vedel, kaj se je pisalo tisti dan pri njem.

Zaušnik je tedaj svoja dva lepa vola za 20 gld. prodal! In kaj mislite, ali bi se ne bil Zaušnik lahko tej nesreči ognil, — gotovo bi, da je brati znal.

Goljuf je tudi to dobro vedel in za svoj pregrešni namén dobro porabiti znal.

Otroci! učite se brati in pisati in zmislite se večkrat na to zvito goljufijo.

Jurče na polji.

Jurče je šel večkrat k svojej teti, ki je stanovala v bližnjaj vasí. Medpotoma je vselej natergal lepih cvetlic, povezal jih je v šopek in daroval svojej teti. Večkrat je prav pazljivo premišljeval cvetlice in se čudil nad nežnimi listki in lepimi barvami. Mislil je na Boga, ki daje cvetlicam tako lepo oblačilce, pa jim dá tudi pohlevnega dežja in gorkote, da morejo rasti.

Vselej ga je zabolélo, kedar koli je pohodil kako trávicó ali cvetlico. Jurče ni nikoli stopal iz ceste v travo ali celó na obsejano njivo. Nikoli ni tergal sadja ali kake druge reči. Spominjal se je na Boga, ki je povsod, ki vse vidi in vse vé.